

BULETIN INFORMATIV

Nr.
23

18
Septembrie
2020

EDITORIAL

Despre echilibru

Justin Ștefan, Secretar General LPF

Sunt, în fotbal, o mulțime de locuri comune, ca peste tot în societate, iar lucrurile pot deveni derutante dacă le depășești cu superficialitate. Pentru că asta e tentația, fiind banalități, obișnuințe, să treci mai departe, măcar pentru a nu cădea în ridicol.

Așadar, nu mai există echipe mici, în fotbalul mare? Există doar fotbaliști mari? Cluburi uriașe? Dar antrenori mici există, mai există, din moment ce toate echipele sunt mari?

Competiție mică sau doar competiții grandioase? Locuri comune.

În toate aceste cazuri, am dat un singur exemplu, dar mai avem - ce spuneți de tradiționalul "și-au dorit mai mult victoria"? - , formă pare a substitui un echilibru de care comentariul în fotbal are nevoie.

Da, nu toate echipele intră pe teren cu aceeași determinare, din păcate. E vorba de circumstanțe, de miză, de o conservare a forțelor uneori, dar adevărul este și aici, într- un echilibru precar, dar este! Ipocrizia nu salvează, totuși, pe nimeni.

Dar echipe mici există. Jucători de geniu, ce bine!, există. Ei determină și calibrul echipelor care îi au în componență. Și atunci avem echipe mari.

Fotbalul, ca orice sport, ca orice competiție, indiferent de natura ei, se bazează pe un dezechilibru. Filozofia aceasta, populară și deseori banală, comună, nu face decât să semnaleze această dorință funciară de a (re)pune mereu lucrurile în echilibru.

Banii sunt cei care au această misiune, nu doar în fotbal, am convenit deja asta. Banii aduc valoarea, plus valoarea, banii aduc fericirea și chiar o întrețin. Dar ei nu echilibrează, ci mai degrabă au efectul invers. Da, dar banii dau tuturor celor care îi au iluzia, speranța, că, într-o zi, vor echilibra balanța.

Fotbalul de acum 50 de ani nu avea banii de azi, e o evidență, dar nostalgicii spun că avea valori superioare celor din zilele noastre. Valori care se exprimau în teren, valori care înconjurau terenul, care transmiteau la rândul lor alte valori, cum ar fi fair-play-ul, inclusiv cel financiar, impus azi de UEFA, respectul care era mai mult decât cel scris pe banderola de pe brațul jucătorilor din competițiile europene și mondiale.

Fotbalul nostru e și acela al lui Pele, Crujff, Beckenbauer ori Maradona, și acesta al lui Messi, Cristiano Ronaldo, Lewandowski sau Benzema. Este același fotbal românesc, al lui Dobrin, Dinu, Dumitru sau Balaci, cât și cel al lui Alibec, Tătărușanu, Stanciu sau Coman. E vorba despre vreun echilibru aici? Dar e oare necesar să căutăm o stare de echilibru sau una de grație în această punere în oglindă a unor timpuri atât de diferite, totuși, ca structură și mentalități?

Sunt timpuri mari și vremuri mici, așa cum sunt echipe mari și echipe mici? Probabil că răspunsul este unul afirmativ. Cine poate spune, cu mâna pe inimă, că nu își dorește mai mult victoria? Măcar de dragul vremurilor comune, al locurilor comune, al valorilor comune. În definitiv, nu acesta e fotbalul?

INTERVIU

Interviu cu dl. Dușan Uhrin Jr
(antrenor Gaz Metan Mediaș)

realizat de Alexandru Pântea și Octavian Țopa

Dușan Uhrin Jr a debutat în **Liga I** pe 29 iulie 2007, în meciul Poli Timișoara - Poli Iași 3-1. A antrenat trei echipe în România: **Poli Timișoara** (2007/08, 2008/09, 2010/11), **CFR Cluj** (2010/11) și **Dinamo** (2019/20) până să preia pe **Gaz Metan Mediaș**, în iunie 2020. Este al treilea antrenor străin din istoria Ligii 1, după Nicolò Napoli și Cristiano Bergodi, care a depășit 100 de partide pe bancă în principală întrecere internă.

1 Ce așteptări aveți de la echipă în acest sezon?

Au fost mai multe schimbări la echipă până acum, au venit jucători noi, unii au debutat deja cum sunt Ondrej Baco, Luis Nițu și Simon Pambou, alții încă nu. Mai avem nevoie de jucători, ne trebuie atacanți pentru că nu avem în acest moment, iar acest lucru este foarte dificil pentru mine. Toate echipele au atacanți pe care să îi introducă în teren, pot face și schimbări la nevoie.

2 Credeți că poate Gaz Metan, sub conducerea dumneavoastră, să atingă performanța din sezonul trecut și să ocupe din nou un loc în play-off?

Este abia începutul campionatului, mi-e greu să spun acum dacă vom reuși să ajungem în play-off. Cu siguranță vom face tot ceea ce ține de noi pentru asta, dar așa cum spuneam, trebuie să mai aducem jucători pentru a putea atinge acest obiectiv. Avem mulți jucători tineri în echipă, iar până acum pot să spun că unii dintre ei nu sunt pregătiți să joace la nivelul primei ligi.

3 Cum vedeți sezonul competițional 2020-2021?

Este un sezon dificil pentru toată lumea, deoarece acest virus aproape că a ucis sportul. Acum toată lumea se așteaptă să fie mai rău, dar eu sper totuși că lucrurile se vor îmbunătăți. Jucăm fără suporteri, iar acesta nu este cu siguranță un lucru bun. Fotbalul se joacă pentru fani, iar fără ei atmosfera este mult mai săracă pe stadion. Oricum este o situație dificilă pentru toată lumea, nu doar pentru cei din domeniul sportului.

4 Cum reușiți să gestionați situația creată de pandemia de COVID-19?

Sper ca în câteva luni lucrurile să revină la normal. Eu pot să vorbesc despre Cehia, acolo unde știu că economia a început să aibă probleme, este rău pentru toată lumea, mulți vor rămâne fără un loc de muncă. Este rău din punct de vedere social, sper ca oamenii să nu intre în panică, să se concentreze fiecare la viața lui. 2020 este un an anormal pentru toată lumea, dar sper totuși că va fi mai bine.

5 Cum vă place Mediașul?

Îmi place orașul. Când eram în București nu mergeam nicăieri, acum în schimb mai ies. În împrejurimi sunt multe locuri frumoase, spre exemplu Sovata, Sibiu, de asemenea centrul Mediașului e frumos. Pot să spun că sunt mulțumit că sunt aici în această perioadă, voi vedea cum va fi la iarnă, dacă se vor înrăutăți lucrurile.

6 V-ați obișnuit cu mâncarea din Ardeal?

Îmi place să gust mâncarea de aici uneori. Îmi plac sarmalele, sunt gustoase, dar în rest nu mănânc prea mult un fel anume.

INTERVIU

Interviu cu domnul Rubén de la Barrera (antrenor FC Viitorul)

realizat de **Marius Mitran**

Rubén de la Barrera are 35 de ani, este născut în orașul spaniol La Coruna, în ziua de 18 ianuarie 1985 și este debutant în **Casa Liga 1**.

1 **Ola, Mister! De ce România și de ce Viitorul Constanța?**

A fost o onoare să fiu chemat de Gică Hagi aici, un nume mare al fotbalului. El mi-a prezentat un proiect foarte bun, mi-a oferit posibilitatea de a fi antrenor principal aici și mi-a plăcut ideea de a fi în planurile de dezvoltare ale clubului.

2 **Puteți face o comparație între fotbalul din Liga 1 și cel din La Liga?**

De la început trebuie să spun că La Liga, dacă nu e primul campionat din lume, sigur e între primele trei. Diferențele sunt importante, dar am fost surprins de calitatea fotbalului din Liga 1, am văzut echipe bune aici, fotbaliști foarte buni, totul îmi dă credința că în viitor aici va fi o ligă puternică, perspectivele sunt foarte bune.

3 **Deci fotbalul românesc îți place.**

Da, îmi place, am spus, am fost plăcut surprins să văd patru-cinci echipe cu adevărat puternice și apoi un grup care luptă pentru o clasare cât mai sus, cam tot atâtea. Sunt convins că în scurt timp echipa

națională va culege roadele acestei concurențe din Liga 1.

4 **Care e filozofia fotbalului în viziunea ta? Îți place filozofia de joc pe care ai găsit-o la Viitorul?**

Sunt foarte asemănătoare, aproape similare cele două filozofii. Avem mai multe puncte comune, dar în primul rând ne place să fim echipa care domină, care are posesia, care atacă, care își creează ocazii. Nu vrem să permitem adversarului să ne atace. Pe această filozofie intervin în toate momentele jocului pentru a îndruma fotbalistul să urmeze planul de joc. Eu sunt dedicat jocului de atac, vreau să domin în fiecare meci, să am mingea, iar jucătorii să fie mereu concentrați și la fel de dispuși să atace ca și să se apere. Îmi place să declanșez atacuri din faza defensivă, la fel de importantă ca și cea ofensivă.

5 **Cum e să lucrezi cu Gică Hagi și cu Gică Popescu?**

O extraordinară bucurie. Cu Hagi vorbesc destul de des despre fotbal, despre echipă, despre obiectivele zilnice, săptămânale, de perspectivă, despre unii jucători, mai mereu

despre tinerii care sunt în Academie și care pot face trecerea spre echipa mare, pentru a primi acolo minute. La fel, prezența lui Gică Popescu reprezintă o contribuție importantă pentru mine, pentru club. Pe mine mă bucură fiecare apariție a lui lângă mine. Sunt doi foști mari fotbaliști, iar prezența lor face ca totul să fie la cel mai înalt nivel.

6 **Care sunt obiectivele Viitorului?**

Sunt obiectivele unei echipe care are deja o experiență foarte bună la nivelul Ligii 1, dar care trăiește acum un moment de schimbare. Încă din scurta pauză avută între sezoane am generat această schimbare, deși nu am avut prea mult timp. Tot ce construim acum pentru a fi competitivi necesită timp. Vor fi schimbări în stilul de joc, dar păstrăm în esență stilul Viitorului, adică posesia, atacul. Vom aborda toate meciurile la victorie și, lucrând cu pasiune, vom face din nou ca Viitorul să fie o echipă importantă a Ligii 1.

7 **Simpatizezi cu vreo echipă din Spania?**

Îmi place fotbalul spaniol,

la toate nivelurile, dar nu am o echipă preferată. Îmi plac Madridul, Barcelona, Atleti, Villarreal, dar mai ales Real Sociedad.

8 **Când vine prima victorie cu FC Viitorul?**

E o problemă de timp. Abia am implementat noile noastre idei, am cunoscut calitățile jucătorilor, particularitățile fiecăruia, n-a fost prea mult timp în inter-sezon. Avem și un început de campionat dificil, jucăm în primele etape aproape doar cu echipe din play off-ul de anul trecut, nu e ușor. Dar toate acestea ne vor obliga

să ne adaptăm rapid la exigențele Ligii 1.

9 **Îți place România?**

Am avut multe informații despre România până să ajung aici, dar adevărul este că e foarte frumoasă. Despre Constanța nu știam nimic, era o necunoscută. Acum pot spune că recomand Constanța oricui ar vrea să se stabilească în România, îmi place mult.

10 **Ce crezi despre sistemul cu play off și play out?**

Important e să faci un

sezon regulat cât mai bun. Și plecând de la o poziție bună aici, să încerci să recuperezi cât mai bine din distanța față de ceilalți.

11 **Ai un antrenor drept model?**

Nu neapărat. Îmi plac mai mulți și nu doar din fotbal. Sunt multe de învățat de la marii antrenori ai lumii, cum să construiești o echipă, cum să gestionezi un vestiar. Așa, ca nume, îmi plac Antonio Conte, Julian Nagelsman, Guardiola, Zidane, Klopp, Mourinho, Simeone.

Muchas gracias, Mister!

SPONSOR

CRONICĂ

Ozon, un om norocos

realizat de **Marius Mitran**

E duminică dimineată, e toamnă, sunt cu văru' Marian, junior la Rapid, la grupa profesorului Costea, „în stație, la 149”. Mergem pe Republicii și ne grăbim, că din Otopeni facem o oră, iar de la „unșpe” Rapid are meci de promovare cu Sibiul, dacă mai am memorie.

Suntem în '82 când se întâmplă povestea, iar stadionul tună de departe. Cum urcăm treptele spre tribuna întâi, vedem că-i arhiplin și dansează... O tobă, al cărei sunet avea să-mi rămână întipărit pe viață în minte, un soi de ritm afro-latino-american, domină arena și galeria, superbă, vreo 10.000 de oameni, dansează frenetic, aruncând ritmic un singur refren: „Hai Rapid!” Aplauzele cresc, în scară, amețitor și cad brusc apoi, ca o lovitură de destin peste toată lumea: hai Rapid! Hai Rapid! Hai Rapid!!! Aș da orice să aflu azi, măcar azi, după aproape 40 de ani, cine bătea în toba aia!

Pe teren, Bimbo, cobra din Giulești, zis și Paraschiv, Nae Manea, zis Mutu, Manu, Damaschin și mai ales Ion Ion, zis Ozonel, fac spectacol. Ion Ion e creierul, „The Brain”. De la el pleacă fiecare ordin de atac, tot el dă semnalul retragerii, dacă e cazul. E sufletul echipei și, după o cascadă de fente, Giuleștina irumpe: „O-zo-nel! O-zo-nel!”

Rămân, peste ani, cu faza pe retină și cu rafalele de tobe într-o amintire sonoră forever. Și cu Ion Ion prăvălindu-se peste adversari. Venise de la Steaua, cu care luase două titluri, în '76 și '78 și jucase două finale de Cupă, una câștigată, tot în '76, cu CSU Galați, alta pierdută chiar

pe Republicii, în '77, în fața Craiovei. Lega celebra linie de mijloc a Stelei de atunci, alături de Liță Dumitru și de Iordănescu. De ce era însă doar un diminutiv, un alint, un Ozonel? Cine fusese originalul?

...Se numea Titus Ozon și jucase între '58 și '64 pentru Rapid. I se spunea Năsosul și nea Vanea Chirilă mi-a spus odată că

a fost cel mai mare dribleur al României, singurul talent de clasă europeană fără vreun trofeu. „Era oborean, zicea nea Vanea, junioratul la Unirea Tricolor, apoi a jucat pentru Dinamo, Progresul și Rapid. Dar n-a avut noroc... Știi că a pierdut patru finale de Cupă cu trei echipe diferite? Iar pe-a cincea, ca antrenor, n-a mai prins-o, că avea o echipă mai bătrână cu două luni și o zi decât adversara?! ”

...Sunt în Studioul 12, în TVR și încerc, cu o casetă din arhivă, să limpezesc amintirea poveștii lui nea Vanea. Pe coperta filmului scrie, cu carioca, „Titus Ozon – reportaj”, iar pelicula îl arată la costum, intervievat, în mai 1966, pe tema Cupei Mondiale din Anglia, care se pregătea să înceapă. Are 39 de ani. Surâde. Pare un timid. Cu un an înainte, ca antrenor al Progresului, face 2-2 în semifinalele Cupei României cu „U” Cluj și, cum regulamentul nu prevede executarea de penalty-uri în caz de egalitate, după prelungiri, ci câștig de cauză echipei mai tinere, ardelenii merg în finală, pe care o și câștigă, unic trofeu în palmares, 2-1 cu Dinamo Pitești. Ozon ar fi ajuns în ultimul act cu băieții săi dacă Mândru, portarul, n-ar fi invocat o frică de meci. Ozon a apelat atunci la Cosma, rezerva, dar care era mai „bătrân” cu doi

ani... Ar fi fost a cincea finală... Patru însă chiar l-au avut în program, ca jucător. Destinul însă a învățit întotdeauna altfel norocul...

În 1954, Metalul Reșița, locul 7 în „B”, învinge cu 2-0 pe Dinamo în finală. Ozon, Băcuț II, Suru, Nicușor și Călinoiu, cu toții internaționali, nu înțeleg: ce a fost asta?

Patru ani mai târziu, Ozon e la Progresul. Finala e cu Știința Timișoara, echipă pe care, cu 10 zile înainte, bancarii o înving în campionat cu 7-0! În finală însă Ozon, Mândru, Oaidă pierd cu 0-1. În ultimul minut, Ozon țintește bara!

Când Progresul ia totuși Cupa, în 1960, Ozon e deja la Rapid și în 1961 e iar în finală, tot cu o echipă de B, Arieșul Turda! Nae Georgescu deschide scorul pentru giuleșteni, învingându-l pe Suciu, viitorul

portar al naționalei, dar Greavu, Motroc, Macri, Koszka și Ozon pierd meciul: 1-2. În doar două minute, Băluțiu, lăcătuș la fabrica de sticlă din Turda, întoarce tabela!

Peste încă un sezon, în 1962, la 35 de ani, Ozon e la a patra finală. Steaua – Rapid 5-1! Ozon egalează la 1, după golul lui Mateianu, dar apoi Voinea, Raksi și Constantin fac scor. Ozon plângea alături de Dungu, Năsturescu, Codreanu ori Puiu Ionescu. Și încă un lucru: ultimele 5 meciuri între Steaua și Rapid, patru în campionat și unul în Cupă, fuseseră câștigate de giuleșteni. Un om norocos...

Ozon a jucat 22 de meciuri sub tricolor. Ultimul? 0-6 cu Spania, în 1962, pe Santiago Bernabeu, cu Teașcă antrenor, care îi păstrase și banderola de căpitan de echipă.

Așa au fost scrise niște destine în fotbalul românesc. Ozon nu mai e printre noi. Despre Ozonel nu mai știu nimic, îi doresc să îi fie bine, din tot sufletul. Toba aceea care părea vrăjită, coborâtă de undeva din cerul alb al Caraibelor, încă mai cântă, încă mai există, e încă pe stadion, deși stadionul acela nu mai e... Hai Rapid! Hai Rapid!! Hai Rapiiid!!!

...Toată luna iunie a anului 2013 am dedicat o, la „Replay”, celor 90 de ani pe care Rapidul îi sărbătorea pe 11 iunie, data corectă, sau pe 25 iunie, data oficială. Acum câteva luni, antrenorul Ion Costea, cu al cărui elev, vărul meu, am început povestea asta, a murit, în zilele în care Rapidul primise vestea retrogradării prin respingerea dosarului de licențiere. Avea 101 ani și nu fusese doar antrenorul a sute și sute de copii, printre care și vărul meu Marian, zis Maiu, cu care fusesem

în dimineața aceea pe Republicii, ci și coechipier cu Giussy Baratký, Loți Raffinsky ori cu Auer și Ionică Bogdan. Nu doar pe vărul meu îl debutase, ci și pe Liță Dumitru, pe Nae Manea, pe Sandu Neagu ori pe fostul antrenor cu portarii de la Șahtior, Marian Ioniță... Nea Ion Costea, Ozon, Ozonel... Parcă de dincolo de orizont vine o speranță, poate că acolo, sus, cei care au plecat le-au pus o vorbă bună celor care au rămas să poată duce mai departe povestea. Cred asta pentru că în noaptea în care scriu, acum, la aniversarea de 100 de ani, care se apropie, peste nici trei ani, Rapid e în clipele renașterii. Istoria magnifică a personajelor sale e dovada cea mai bună. La „Replay”, povestea merge mai departe. La fel și în Giulești. Până la centenar mai sunt mai puțin de trei ani... Da, și se aude toba... Hai Rapid! Hai Raaapid! Hai Rapid!!!

CLEVERMEDIA

NETWORK

LOOKSPORT

LOOKSPORT 2

LOOKSPORT 3

LOOKPLUS

AGROTV

PROFIT.ro

LOOKMEDICA